

ეროვნული
სამუშაოებისა

4
1963

ოქტომბერში თბილისში შესდგა უცრანლისტთა საკუშირო
სემინარი თემაზე „სრ კავშირის ხალხთა მეგობრობა საბჭო-
თა პრესაში“

ეათ მოგრძანებას ნიანგიც შევხდი.
ვეგობართ ნახვა მეც მისარია,
თბილისში მთელი საბჭოთა კვების
ურნალისტების სემინარია.

1963
19
ოქტომბერი
ნოემბერი
ბერძნება

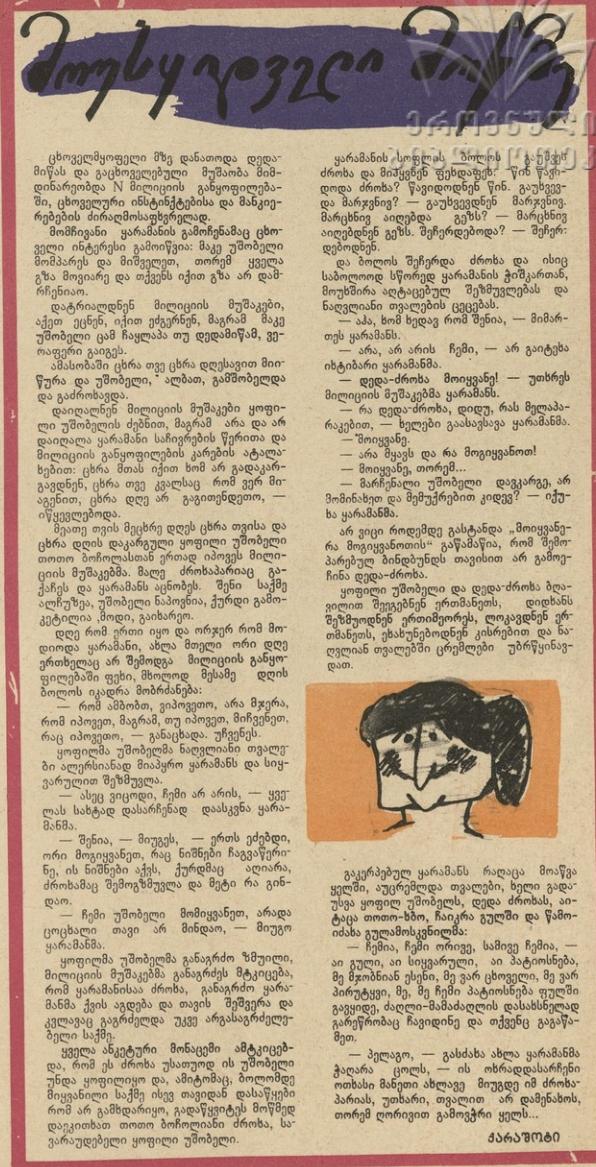
ვაკევის 41-ე ფული, ფასი 20 კაპ.

(8) յիշակցու սցոցն

08/30

၁၃၈

ჭარათ გზი ნოარგუ

საქონლი
გიგანტები

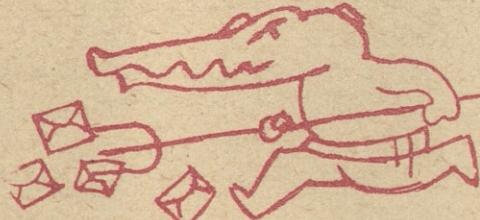
დაუსრულებელი დუმილი

მიმდინარე წლის იანვარში ნიანგმა თავის მეორე ნომერში გამოაქვეყნა წერილი სათაურით „გუთხის სახლი“. მასში აღწერილი იყო, თუ ქ. სოხუმის ავტოსატრანსპორტო კანტორის მუშაკებმა, მეორე სართულის დაშენების საბაზით, როგორ ოსტატურად მოატყუეს სისხლის გადამსხმელი პუნქტის მუშაკები და მთლიანად ჩაიგდეს ხელში ქ. სოხუმის ოქტომბრის ქუჩისა და მშევრდების პროსპექტის კუთხში მდებარე მათი კუთხილი სახლი.

წერილის გამოვეყენებიდან საქაო დრო გავიდა და სოხუმის საქალაქო საბჭოს აღმასკომის მუშაკებმა, აქაო და ზღვისპირას ვართო, პირში წყალი ჩაიგდეს და ამ საკითხზე არაფერს ლაპარაკობენ. შეიძლება ქალაქის მესვეურები დიდხანს იმაზე ფიქრობენ, თუ რა კუთხით მიუდგნენ კუთხის

თავმჯდომარეს გული აუჩუყა, ცრემლები მოპგარა დამცველის სიტყვების რახარუხმა და საქმე ე. ალხაზოვას სასარგებლოდ გადაწყვიტა.

შემდეგი ინსტანცია ამ საქმემ სამხრეთის საოლქო სასამართლოში გაიარა, სადაც ყველა საგანს თავისი სახლი დაარქვეს და 1932 წლს ნაყიდი სახლი კვლავ სოფ. ბაღმარანის ქ. ი. ლენინის სახლობის კოლმეურნეობას მიაკუთხნეს.

ბარათები ნიანგს

სახლის საკითხის გადაჭრას. ან იქნებ აპირებენ საკითხი კუთხეში მიაგდონ და დაივიწყონ. ნიანგი ბუნებით დინჯია, მაგრამ მის მოთმინებასაც საზღვარი აქვს.

30 წლის უამდევ

ნიანგის მე-4 ნომერში მოთხოვდილი იყო სასამართლო საქმის შესახებ, რომელიც 30 წლის შემდეგ აღიძრა. 1932 წლს ცოლქმარმა ალხაზოვებმა სოფელ ბაღმარანის ქ. ი. ლენინის სახლობის კოლმეურნეობას მიჰყიდეს ქ. სოხუმში კუიბიშვილის ქ. № 9-ში მდებარე სახლი. მის შემდეგ ბევრმა წყალმა ჩაიარა და აი 30 წლის შემდეგ ადგიკატ ე. კარტოზიას აქტიური მონაწილეობით, ე. ალხაზოვამ საჩივარი აღძრა სოფ. ბაღმარანის კოლმეურნეობის წინააღმდეგ.

ამის შემდეგ საკითხავია ერთი რამ, როგორი ტიპის ადგოკატებს მიეცუთვება ე. კარტოზია, რომელიც, ნაცვლად იმისა, რომ სასამართლოს დაბმარებოდა სიმართლის გარკვევაში, წყალს ამღვრევდა და არ ხეინად „ოევზაობდა“.

ნიანგი მკითხავთან

მკითხავები რომ ხალხს ატყუებენ, ეს დიდი ხანია იცოდა ნიანგმა, მაგრამ პრაქტიკულად რომ დაემტკიცებინა, თვითონ ეწვია თბილისში კიბალჩიჩის შესახ. № 8-ში მცხოვრებ მკითხავ ლუსიკა გეორქიანს. ლუსიკას აზრადაც არ მოსვლია, რომ მასთან უჩვეულო „კლიენტი“ იყო და სრულიად ჩვეულებრივად ჩაატარა მკითხაობა.

მანქანის მართვის უფლების ჩამორთმევა.

საინტერესოა, გიცოდეთ, რატომ დარჩენენ თამაშგარე მდგომარეობაში ის მუშაკები, რომლებიც წვენიეს უწყობდნენ ხელს და ციხიდან გამოსვლისთანავე სასწრაფო დასვეს სასწრაფო დაბმარების მანქანაზე.

უგალლესი „მოაზურანი“ მოაზურანი

წლს ნიანგმა თავის მე-15 და მე-16 ნომერში დაბეჭდა მამხილებელი წერილები სათაურით „უმაღლესში მომწყობი“ და „დაეძებს და ვერ მოულობს“. მათში მოთხოვდილი იყო აფერისტების გრიგოლ ესებუას. ვალერიან ქირიას და ტატიანა პაპუაშვილის „საგმირო“ საქმეები.

ბარათები ნიანგს

ამ საქმემ ბევრი იარა. ე. ალხაზოვას აფხაზებში უარი უთხრეს სარჩელზე, სამაგიეროდ აჭარაში ცრემლები ჩამოსცივდათ მოსამართლებს და საქმე მის სასარგებლოდ გადაწყვიტეს.

რესპუბლიკის პროკურატურის პროტეგიტის შემდეგ საქმე კვლავ აფხაზეთის სსრ უმაღლეს სასამართლოს დაუმირუნდა, იქიდან კი ოჩამჩირეში გაიგზავნა გასარჩევად. ოჩამჩირის სახალხო სასამართლოში ადგომაში ე. კარტოზიამ ორი დღის განმავლობაში ბრწყინვალედ გამოავლინა თავისი ორატორული ნიჭი, აღბათ, სასამართლოს

ნიანგმა თავის მე-7 ნომერში დაბეჭდა მასალები სათაურით „კიბალჩიჩის შესანი“, რომელშიც უცვლელად აღწერა მკითხავის ნაბოდვარი.

ქ. თბილისის რეზომბრის რაიონის მილიციის განყოფილება გვატყობინებს, რომ ლუსიკა გეორქიანი, გაფრთხილებულ იქნა, რათა აღვევთოს მკითხაობა.

ვნახოთ, რამდენად იღება კურად ლუსიკა გაფრთხილებას.

ნიანგი პრაქტიკულად შეამოწმებს ამ დაპირებას.

ამ წმიდა სამების წევრები პირდებოდნენ ახალგაზრდებს უმაღლესში მოწყობას და, მოტყუების გზით იღებდნენ მათგან საგმოდ დიდ თანხას.

თბილისის კალინინისა და კიროვის სახელობის რაიონების სახალხო სასამართლოების გადაწყვეტილებებით უმაღლესში „მოწყობი“ აფერისტები თვითონ „მოწყვეს“ უფასო აგარაზე, ე. ესებუა და ვ. ქირია თოხ-თოხი წლით, ხოლო მათი „დობილი“, ტ. პაპუაშვილი ორი წლით.

კოპა გათზდა

მუქთახორებს, უსაქმურებსა და იოლიც ცხოვრების მოყვარულებს ეხებოდა ნიანგის მე-5 ნომერში დაბეჭდილი წერილი „მევალუტენი“.

— ხელს კი მოხვე, მაგრამ მეშინია, მამაჩე-
მის ხელით სატარებელი არ გახდე?!

— როგორ, მამაშენს მანქანა არ ჰყავს?